

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 287. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952568346416/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Strassburg

Vær hilset, *Erwins høie Pyramide*,
Du *Cothers Styrkes Svimmel-Monument!*
Fra hvis ugiennemtrængelige Side
Den vrede Himmels Flammepiile glide,
Som Bommen, dig engang blev sendt!
Hvis Spiir, det høieste blandt Kunstens Graner,
Mens Jorden bæver rundt derom,
I Krampehvirvelen af Himmelens Orkaner
Stolt trodser alle Tordners Dom!
Vær hilset, *Stad*, som synger dig om Foden
Af denne Skyen splittende Coloss,
Du gemmer i din Old, om Spiren ei, dog Roden
Til Kundskabstræet, som velsigner os!
Vær hilset, *Frankrig!* Du, som hist bag Rhinen vækkes,
Nedtrykte, store Hob! Mit Bryst,
Mens alle Slaver og Tyranner skrækkes,
Mens end din Friheds Morgenhimmel dækkes,
Har Mod til Deelen af din Lyst! –
Farvel *Germania*, din Søster vinker
Med nye, med underlig Magie –
Seel Straalen i det aabne Øie blinker!
O Smiilt o Haab! o Tryllerie!

Saa sang jeg dansende over Rhinbroen til *Strassburg* om Morgen-
genen, den fierte August. Med det første Trin paa de franske
Grændser befandt jeg mig i en ganske nye Verden. *Taarnet*,
Bogtrykkerkunsten, og *Revolutionen* bemægtigede sig min hele
Phantasie. Jeg saae tilbage til *Tydskland*, som den Opstandue til
sin forladte Grav, som den Himmelfarende seer ned paa den
synkende Klode. Som mit Væsen i Aftes var i en bestandig beha-

gelig Synken, saa var det derimod i denne Morgenstund i en uophørlig entusiastisk Stigen. Det majestætiske Spiir beherskede alle Gienstænde, jeg saae paa min hele Gang intet uden det, og jo mere jeg saae, jo nærmere jeg kom, jo høiere blev det. Hvor uendelig overtraf dets Høide allerede i denne Frastand min Indbildning.

Den eene Trop Bevæbnede efter den anden marscherte os forbi; de utallige Placater paa Husene, og de Forbigaaendes uhyre Frisurer og Halskludesløifer sagde os tydeligen at vi vare i Frankrig.

Vi gik lige op til *Münsteren* (som denne gamle Domkirke fortrinligen kaldes) uden at standses i vor andægtige Fart af de lokkende Placater, Vertshuus-, Caffehuus- og Boghandlings-Skildter, indtil vi befandt os ligefor, eller hvad der er det samme, lige under den uhyre Taarn-Façade, hvor vi paa eengang stode stille, eller rettere sank i Knæe, som knuuste af det overfaldende Kunst-Field! –

Kathedralkirken i Strassburg

(Mirabile opus, caput inter nubila condit!*

UDSIDEN

Hvilken Massel hvilken Høide! hvilket uhyre *Epos af Steene!* Kan Jorden bære dette kunstige Field? synker den ikke under Foden af denne gyselige Colossus?

Man segner, knuuses i det første Blik; Øiet farer forfærdet tilbage, som om den lyse Himmel paa eengang pludselig blev sort – forgieves udmatter det sig for at fatte det uhyre Omrids, det hopper fra Kant til Kant, fra Spids til Spids, finder ingen Hvile, og falder fra den øverste Tind, som den haglrufne Lærke til Jorden!

Hvilket Værk i det Heele! hvilken Flid i dets mindste Deele! Disse talløse Piller, og Buer, og Pyramider i utallige dristige, eventyrlige, ufattelige Forbindelser – denne Mylren af groteske, burleske, phantastiske i Steen udhugne Figurer – denne Vrim-

* Pius II.